

РЕШЕНИЕ

№ 7079

гр. София, 18.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Славина Владова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **10375** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Славина Владова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1
от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на [фирма] със седалище [населено място]
срещу съдебно решение от 05.08.2012г. по нахд № 4135/2012г., постановено от СРС,
НК, 112 състав, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление № 22 -
2203629 от 19.12.2011г. на Директора на Дирекция „ИТ” – [населено място], с което е
наложено административно наказание имуществена санкция в размер 3 000 лв. на
основание чл. 416 ал. 5 във връзка с чл. 414 ал. 1 от КТ за извършено нарушение на чл.
61 ал. 1 от КТ на [фирма].

В жалбата си жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно и
постановено в нарушение на закон. Твърди, че решението е немотивирано, тъй като
СРС е отговорил с по едно изречение на наведените от тях доводи за материална
незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди, че нормата на чл. 61 ал. 1 от КТ
не представлява самостоятелно основание за ангажиране на административно
наказателната отговорност, а се поглъща от нормата на чл. 62 ал. 1 от КТ, т.е. твърди,
че нарушение може да бъде вменено само и единствено на нормата на чл. 62 ал. 1 от
КТ, но не и на чл. 61 ал. 1 от КТ. Твърди в тази връзка, че е следвало да му се наложи
наказание по чл. 414 ал. 3, но не и по чл. 414 ал. 1 от КТ. Твърди освен това, че СРС
неправилно е приел, че при издаване на НП не е допуснато нарушение на чл. 52 ал. 4

от ЗАНН, тъй като е подал възражение в законния срок, което е следвало да бъде обсъдено, а не е. Иска оспореното съдебно решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което се отменя НП.

Ответникът по касация Дирекция „Инспекция по труда” – [населено място], чрез процесуалния си представител юр.к. Т., изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното решение.

Представителят на СГП прокурор Костов изразява становище, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по изложените по – долу съображения.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че в съдебното производство, е доказано по безспорен начин от събраните писмени и гласни доказателства, установеното нарушение, вменено на нарушителя, а именно, че касаторът в качеството си на работодател не е уредил отношенията при предоставяне на работната сила на лицето Б. Е. като трудови и той е работил без сключен трудов договор. Приел е и се е аргументирал, че при издаване на НП и съставяне на АУАН не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. За да постанови оспореното решение СРС е събрал и обсъдил всички относими и събрани по делото доказателства – писмени и гласни, а именно разпита на актосъставителя Л.. Въз основа на събраните и обсъдени доказателства съставът на СРС е направил и съответни на тях правни изводи.

Настоящият състав намира, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, по изложените в него аргументи. Правилно първоинстанционният съд е преценил събраните доказателства в тяхната съвкупност и в тази връзка правилно е приел, че извършеното нарушение е доказано безспорно. Настоящият състав намира, че законосъобразно СРС е приел, че е извършено вмененото нарушение на чл. 61 ал. 1 от КТ. Посочената разпоредба предвижда, че „Трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа”. В конкретния случай безспорно по делото е доказано, че Б. Е. не е имал сключен трудов договор преди да постъпи на работа при касатора. Разпоредбата на чл. 62 ал. 1 от КТ не поглъща разпоредбата на чл. 61 ал. 1 от КТ, която вменява в задължение да бъде сключен трудов договор преди постъпването на работа. Нормата на чл. 62 ал. 1 от КТ разписва формата на договора, а именно писмена. Касае се за две различни разпоредби.

На второ място законосъобразно на касатора е наложена санкцията на чл. 414 ал. 1 от КТ, тъй като по отношение на него е установено нарушение на чл. 61 ал. 1 от КТ, т.е. нарушение на разпоредбите на трудовото законодателство. По отношение на установеното решение е неприложима разпоредбата на чл. 414 ал. 3, тъй като към момента на извършване на нарушението и издаване на оспореното НП тя не е предвиждала санкция за нарушаването на чл. 61 ал. 1 от КТ, в който смисъл е изменена с ДВ бр. 7 от 2012г., г.е. след издаване на оспореното НП. А във връзка с изложеното по – горе настоящият състав намира, че нарушението по чл. 61 ал. 1 не се поглъща от правилото за поведение по чл. 62 ал. 1 от КТ, за което пък съответно да

бъде наложено наказанието по чл. 414 ал. 3 от КТ. Въз основа на горното настоящият състав намира, че законосъобразно СРС е приел, че за вмененото нарушение на чл. 61 ал. 1 от КТ, което нарушение е безспорно доказано, законосъобразно е наложена санкцията по чл. 414 ал. 1 от КТ.

На следващо място законосъобразно СРС е приел, че не е допуснато нарушение на чл. 52 ал. 4 от ЗАНН при съставяне на АУАН, но по различни от изложените аргументи. Разпоредбата на чл. 52 ал. 4 от ЗАНН предвижда, преди издаване на НП административно наказващият орган да прецени наведените срещу акта възражения и събраните доказателства. От посочената разпоредба на първо място не следва задължение за обсъждане на възраженията в НП, а само се следва те да бъдат преценени. На второ място необсъждането на възраженията наведени срещу акта не представлява нарушение на административно производствените правила от категорията на съществените, които пряко засягат правото на защита на наказаното лице. Това е така, тъй като с подаването на възражението срещу акта и с издаването на НП не се преклудира възможността на наказаното лице да наведе същите възражения и в съдебната фаза, както пред първата така и пред втората инстанция, които съответно да обсъдят така наведените възражения.

На последно място неоснователно е възражението за допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила, поради липсата на мотиви в оспореното решение. Това е така, тъй като в решението на СРС има мотиви, макар и лаконични, което се потвърждава и от посоченото в касационната жалбата, а именно, че са налице мотиви, изложени в едно изречение.

Във връзка с изложеното дотук Административен съд София – град, VIII Касационен състав смята съдебно решение от 05.08.2012г. по нахд № 4135/2012г., постановено от СРС, НК, 112 състав, за законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 05.08.2012г. по нахд № 4135/2012г., постановено от СРС, НК, 112 състав, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление № 22 - 2203629 от 19.12.2011г. на Директора на Дирекция „ИТ” – [населено място], с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 3 000 лв. на основание чл. 416 ал. 5 във връзка с чл. 414 ал. 1 от КТ за извършено нарушение на чл. 61 ал. 1 от КТ на [фирма].

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: